

Το Επιχειρησιακό Όριο Ζωής των Ουκρανικών Δυνάμεων ή Αλλιώς οι Ενδεχόμενες Επιλογές Υποτέλειας των Ουκρανικού Λαού.(*)

του Υππχου (Ι) ε.α. Δημήτρη Παντελάτου .

Την εποχή που το Ουκρ Reiss το έπαιρνε ο άνεμος, κάποιες ιστοσελίδες αμυντικών θεμάτων αναφέρονταν στο «Επιχειρησιακό Όριο Ζωής των Ενόπλων Δυνάμεων (ΕΟΖΔ)» χωρίς όμως οι συγγραφείς τους να προσδιορίζουν με λεπτομέρεια τη σημαντικότητα του συγκεκριμένου στρατιωτικού όρου. Σαν ΕΟΖΔ ορίζεται, το χρονικό διάστημα που μπορούν να διατηρήσουν οι δυνάμεις (προσωπικό - μέσα) τη μαχητική τους ισχύ, προκειμένου να είναι σε θέση να συνεχίσουν τη διεξαγωγή επιχειρήσεων προς επίτευξη αντικειμενικών σκοπών. Συναφής είναι και η «Επιχειρησιακή Διαθεσιμότητα Δυνάμεων» που αφορά στην επί τοις εκατό αναλογία των προβλεπόμενων και διαθέσιμων δυνάμεων (προσωπικό – μέσα) στο χώρο επιχειρήσεων, (μεταστάθμευσης- περιπολίας- εμπλοκής- ανάπτυξης- διασποράς- τελικού προορισμού), βάσει της κατά περίπτωση Εκτίμησης της Τακτικής Κατάστασης για το επιλεγέν θέατρο ή περιοχή Επιχειρήσεων. Ο δεύτερος όρος αναφέρθηκε σε προβλέψεις των Αγγλικών κυρίως ΜΜΕ στην αρχή του καταστροφικού για τον λαό της Ουκρανίας πολέμου και αφορούσε στην μείωση κατά 10 τοις εκατό και πλέον της δύναμης των Ρώσικων δυνάμεων εισβολής και την εκτίμηση, από τα πρώτα, για την αναγκαιότητα απόσυρσής τους για επανασυγκρότηση.

Πράγματι οι προβλέψεις των όρων αυτών αφορούν την στιγμή κατά την οποία, παρά την προσπάθεια και την βάσει σχεδιασμού ενίσχυσής τους, οι ένοπλες δυνάμεις ενός από τους εμπλεκόμενους, θα φτάσουν σε κάποιο σημείο στο οποίο τα μέσα και το προσωπικό που διαθέτουν θα έχουν μειωθεί σε τέτοιο βαθμό που θα τις καθιστά ανέκανες να εκτελέσουν την αποστολή τους. Στην περίπτωση αυτή οι δυνάμεις αυτές, επίσης βάσει σχεδίου, αποσύρονται από τον χώρο επιχειρήσεων και ενισχύονται με σκοπό να επαναχρησιμοποιηθούν μελλοντικά.

Σε μια γενικότερη θεώρηση του θέματος, όταν το σύνολό ή το μεγαλύτερο μέρος των ΕΔ μιας χώρας έχουν απολέσει ικανό ποσοστό της δύναμης τους, η κυβέρνησή της επικεντρώνεται στην πρόβλεψη της αναλογίας κόστους/οφέλους που θα προκύψει από την επικείμενη συμμετοχή της σε ένα τραπέζι διαπραγματεύσεων. Επισημαίνεται ότι δεν αναφερόμαστε σε έναν Εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα, όπως ο πόλεμος που ακολούθησε την Ελληνική Επανάσταση του 1821 όπου, όπως όλες οι σύγχρονες πολιτικές θεωρήσεις συγκλίνουν, ο απώτερος στόχος ήταν η ανασύσταση ενός Έθνους και όπου η λαϊκή ευημερία αλλά και η ίδια η ανθρώπινη ζωή έρχονταν σε δεύτερη μοίρα μπροστά στην οικουμενική προβολή της Εθνικής μας ταυτότητας και αξιοπρέπειας.

Από το 1821, πολλά έχουν αλλάξει και το Διεθνές Δίκαιο, που μέσω των ΜΜΕ έχει μπει στην καθημερινότητά μας, έχει αναλάβει τον ρόλο του διαιτητή σε πολεμικές συγκρούσεις, προσπαθώντας επιτυχημένα ή αποτυχημένα να επιβάλλει, κάποιου

είδους ηθικής στον πόλεμο, ακόμα και για τους ηττημένους. Είναι προφανές ότι ο πόλεμος της Ουκρανίας όπως και αυτός στην Κύπρο με τους Απίλλες του 1974, δεν είναι Εθνικοαπελευθερωτικός, άλλωστε και οι δύο εισβολείς επικαλέστηκαν μόνον θέματα προστασίας της ασφάλειας μέρους των κατοίκων, ενώ και οι προσβαλλόμενοι δεν έθεσαν ευκρινώς τον κίνδυνο απώλειας της Εθνικής τους ταυτότητας.

Ο πόλεμος αυτός συνεπώς ή η "Ειδική Επιχείρηση" όπως χαρακτηρίστηκε από τον Πούτιν υποτίθεται πως γίνεται προς όφελος του λαού του Ντονέσκ και Λοχάνσκ. Αντίστοιχα ο Ζιλένσκι αντιδρά επ' ονόματι του αμυνόμενου Ουκρανικού λαού προβάλλοντας την διατήρηση της εδαφικής κυριαρχίας της Ουκρανίας. Μιας εδαφικής κυριαρχίας που από επιλογή είχε φροντίσει να στηρίξει και συνέχισε μέχρι πρόσφατα να στηρίζει περισσότερο στο NATO παρά σε Εθνικές ΕΔ. Η Ουκρανία δεν βρισκόταν στο NATO, το NATO όμως βρισκόταν στην Ουκρανία, όπως αποκάλυψαν οι Ρώσικοι βομβαρδισμοί σε στρατόπεδα κοντά στο Λβιβ, χωρίς όμως αυτό να μπορεί να προσφέρει κάποιο Εθνικό όφελος, για τον Ουκρανό Πρόεδρο.

Οι φρούδες, πλέον, προσδοκίες Ζιλένσκι φαίνεται ότι βρήκαν το NATO σε μια δεύτερη κρίση ταυτότητας. Η πρώτη ήταν αυτή της περιόδου της κατάρρευσης του αντίπαλου δέους, του Συμφώνου της Βαρσοβίας, όπου η Βορειοατλαντική Συμμαχία θα έπρεπε να μεταβάλλει τη Στρατιωτική Στρατηγική της από την αντιμετώπιση βαλλιστικών πυραύλων με πυρηνικές κεφαλές και μερικών χιλιάδων τανκς στις Ρωσικές στέπες, στην αντιμετώπιση αντικαθεστωτικών παραστρατιωτικών, αναμεμιγμένων με ντόπιο πληθυσμό και εμπλεκομένων σε έναν πόλεμο πόρτα με πόρτα, σε πόλεις και χωριά, με ισχυρά ιδεολογικά και θρησκευτικά χαρακτηριστικά. Επισημαίνεται ότι για τις μετέπειτα σχετικές επιχειρήσεις που ανέλαβε το NATO, αυτό ενεργούσε συνήθως σαν εντολοδόχος ψηφισμάτων του ΟΗΕ (βλέπε Αφγανιστάν, Λιβύη), καθότι βρισκόνταν εκτός των προβλέψεων του άρθρου 5 του καταστατικού του, ενώ από μόνο του αποφάσισε και ανέλαβε την διενέργεια των επιχειρήσεων στο Κόσσοβο.

Η δεύτερη κρίση συνέβη πριν από σχεδόν μια πενταετία, όταν το NATO κατανόησε την ανικανότητά του να υλοποιήσει την προαναφερόμενη στρατηγική του, δηλαδή να επιβάλει την δυτική αντίληψη για την ασφάλεια στους ντόπιους; πληθυσμούς με καθαρά στρατιωτικά μέσα, στους τόπους που επιχειρούσε και να «κερδίσει το μυαλό και τις καρδιές» τους. Το Αφγανιστάν είναι μια επιχείρηση και μια γεωγραφική περιοχή που θα προτιμούσε να ξεχάσει. Οι επιχειρήσεις αυτές προϋπόθεταν ενδελεχή γνώση της ντόπιας κουλτούρας, που δεν αποτελεί και το δυνατό σημείο μιας Αμερικανοκρατούμενης συμμαχίας. Στο κάτω – κάτω τα θέματα κουλτούρας δεν αποφέρουν σημαντικά οφέλη στα χρηματιστήρια και στις μετοχές των αμυντικών βιομηχανιών.

Έτσι η Συμμαχία, που παραλίγο να απολέσει τη σημασία της ονοματοδοσίας της καθότι μέχρι πρότινος επιχειρούσε εκτός της περιοχής του, βάσει καταστατικού, ενδιαφέροντός της, επανήλθε στον ιδρυτικό της σχεδιασμό για την αντιμετώπιση

βαλλιστικών πυραύλων με πυρηνικές κεφαλές και μερικών χιλιάδων τανκς στις Ρωσικές στέπες. Το πρόβλημα για τον Ζιλένσκι ήταν ότι αυτή την στιγμή το ΝΑΤΟ βρίσκεται ακόμα στο μεταβατικό στάδιο της τροποποίησης της οργάνωσής του, καθώς και των αντίστοιχων προϊόντων των αμυντικών βιομηχανιών για να μπορέσουν να συντονιστούν με τις νέες στρατηγικές και επιχειρησιακές απαιτήσεις.

Αν και η Νατοϊκή ετοιμότητα, όπως αποδείχθηκε, δεν θα είχε καμιά σημασία στην Ουκρανική εθνική άμυνα και στον Ουκρανικό λαό, θα έκανε όμως τον Πούτιν να σκεφθεί δύο φορές πριν την απόφασή του για εισβολή, αλλά μέχρι εκεί, καθότι φαίνεται ότι ο τελευταίος ήταν γνώστης του Νατοϊκού προβλήματος, το οποίο πολλοί Ευρωπαίοι πολιτικοί είχαν φροντίσει και να διαφημίσουν. Έτσι, το κατά Μακρόν "εγκεφαλικά νεκρό" ΝΑΤΟ, βρέθηκε σε έκπληξη από την Ρώσικη εξοπλιστική ικανότητα και δυνατότητα, που αναπτυσσόταν συστηματικά το διάστημα που αυτό αναλώνονταν στην ανεύρεση της ταυτότητάς του.

Επανερχόμενος στον όρο «Επιχειρησιακό Όριο Ζωής Δυνάμεων», αυτός φαίνεται να είναι άγνωστος σε κράτη που έχουν στηρίξει την Εθνική τους άμυνα σε τρίτους. Ο λόγος είναι απλός: ακόμα και αν είναι δυνατές οι πολεμικές ενισχύσεις από τρίτους κατά την διάρκεια της σύγκρουσης, αυτές πρέπει να ενταχθούν σε ένα προεπιλεγμένο βασικό σχέδιο επιχειρήσεων. Για παράδειγμα σαν συνέπεια της ένταξης νέων δυνάμεων στα Εθνικά σχέδια, θα πρέπει να έχουν προϋπολογιστεί και εκπαιδεύσεις του εθνικού στρατού στα νεοφερμένα μέσα και συνεκπαιδεύσεις με τις δυνάμεις των εθνών που συνδράμουν, ώστε να υπάρχει η αναγκαία επικοινωνία. Όλα αυτά είναι σχεδόν αδύνατα στην περίπτωση της Ουκρανίας, όπου την χώρα, εκτός από τον άξιο θαυμασμό, ηρωικά μαχόμενο Ουκρανικό λαό, την υπερασπίζονται «εθελοντές» Αμερικανοί και Εγγλέζοι και το τάγμα Αζώφ, το οποίο φαίνεται να καθόριζε και την Στρατιωτική Στρατηγική, τουλάχιστον στην περιοχή της Μαριούπολης.

Μια τέτοια στρατηγική, χωρίς σχέδιο εξόδου, μιας χώρας που στήριξε την άμυνά της σε τρίτους, σε συνδυασμό με την συνεχή πρόσθεση στρατιωτικών δυνάμεων, από αυτούς, στην περιοχή επιχειρήσεων και την ικανότητα του εισβολέα να χρησιμοποιεί εφεδρείες, το μοναδικό που επιτυγχάνει είναι η παράταση της σύγκρουσης, μέχρι την ερημοποίηση της περιοχής που προσβάλλεται, την καταστροφή των υποδομών και τελικά την υπονόμευση του μέλλοντος των κατοίκων της, είτε αυτοί διασωθούν από τους αμυνόμενους, είτε κατακτηθούν.

Στις πολυπληθείς συνεντεύξεις και ομιλίες του στα κοινοβούλια διαφόρων χωρών, μεταξύ των οποίων και το δικό μας, ο Ζιλένσκι, (που ζει επικοινωνιακά, ως επαγγελματίας ηθοποιός, το όνειρό του) συχνά επικαλείται το μέλλον του Ουκρανικού λαού, όμως τους προαναφερόμενους όρους, δεν φαίνεται να τους λαμβάνει υπόψη σαν πρόεδρος της χώρας του, προβάλλοντας για τους αμυνόμενους την δραματική επιλογή να «πέσουν μέχρις ενός». Προφανώς η ενασχόλησή του με τα όρια αυτά, θα τον έφερναν μπροστά στην αντιμετώπιση του μέλλοντος του λαού του με εθνικούς όρους. Ήδη όμως αυτός διαφημίζει την

ανασυγκρότηση της Ουκρανίας με την βοήθεια της Αμερικής, της Βρετανίας και πιθανόν της Τουρκίας, ως μέλλουσες προστάτιδες δυνάμεις. Θα πρέπει να εξεταστεί και η περίπτωση το «επιχειρησιακό όριο ζωής δυνάμεων» να αγνοήθηκε εσκεμμένα από τους Ουκρανούς ιθύνοντες, στην περίπτωση της Μαριούπολης, ώστε κατά την αναμενόμενη παράδοσή της, αυτή να έχει καταλήξει σε «κρανίου τόπο», με ότι αυτό σημαίνει για τον εναπομένοντα πολύπαθο πληθυσμό της και για τους εισβολείς που, ωστόσο, προετοιμάζουν παρελάσεις στην κατεστραμμένη πόλη.

Το μέλλον όμως των κρατών εκείνων που είχαν το «προνόμιο» να διαθέτουν προστάτες είναι αβέβαιο, όπως η Κύπρος. Οι τελευταίοι δεν την προστάτεψαν από το να έχει σήμερα κατακτημένο το 37 τοις εκατό του εδάφους της και να κινδυνεύει με διχοτόμηση. Τις σχετικές απόψεις μου είχα αναλύσει στο άρθρο μου της 3 Φλεβάρη 2020 στην ΕΦΣΥΝ με τίτλο «Η Κυπροποίηση της Ελλάδας».

Στην κατακλείδα και πέρα από τις διθυραμβικές εξαγγελίες περί ρητρών συνδρομής σε διακρατικές αμυντικές συμφωνίες, εμφανίζεται αμείλικτο το πρόσωπο της επόμενης ημέρας μια πολεμικής σύγκρουσης για τον δοκιμαζόμενο λαό. Αυτή η επόμενη ημέρα εξαρτάται από επίσης αμείλικτους τεχνικούς στρατιωτικούς όρους, όπως το Επιχειρησιακό Όριο Ζωής Δυνάμεων και η Επιχειρησιακή Διαθεσιμότητα Δυνάμεων. Οι όροι αυτοί εφαρμόζονται μόνο από κράτη που έχουν τον πλήρη έλεγχο των Εθνικών τους Ενόπλων Δυνάμεων και την ικανότητα να διαχειριστούν σε Εθνικό επίπεδο οποιαδήποτε ξένη συνδρομή. Σε αντίθετη περίπτωση οποιαδήποτε ξένη αμυντική βοήθεια θα έχει σαν αποτέλεσμα μόνο την χρονική παράταση της σύγκρουσης με αμφίβολα και ενδεχομένως καταστροφικά αποτελέσματα για την έκβαση του πολέμου και με ορατό τον κίνδυνο μιας ολέθριας γενίκευσής του.

Με γνώμονα τα προηγούμενα στην περίπτωση της Ουκρανίας και ιδίως της Μαριούπολης και σε ένα τοπίο καταστροφής, φαίνεται ότι ο Ουκρανικός λαός, είτε νικήσει είτε ηττηθεί, θα κληθεί να επιλέξει αν θα είναι υποτελής στους «σωτήρες» ή στους κατακτητές του.

(*)Το κείμενο δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της Εφημερίδας των Συντακτών την 6^η Μαΐ. 22 [Οι Ενδεχόμενες Επιλογές Υποτελείας του Ουκρανικού Λαού | Η Εφημερίδα των Συντακτών \(efsyn.gr\)](https://www.efsyn.gr/2022/05/06/οι-ενδεχομενες-επιλογες-υποτελειας-του-ουκρανικου-λαου/)